

være uvidende om, at der kan ventes Post med den paagældende Skibsleilighed (ved Skibe, der ikke fare i Paketsart, vil det saagodtsom altid være Tilfældet), og for at forebygge, at Afleveringen i saadanne Tilfælde undlades, er der foreslaaet den Bestemmelse, at Skibsføreren skal sørge for, at ialfald de Gjenstande (Løse Breve, Aviser og Postanviisninger), der mindst taale Ophold, under alle Omstændigheder strax blive afleverede, selvsølgelig paa Postvæsenets Befordring.

Den Godtgjørelse, der i Mangel af anden Overenskomst skal udredes for den heromhandlede Medtagelse af Post, er for Tiden, hvad de løse Breve angaaer, ansat saaledes, at den staaer i Forhold til Brevenes samlede Nettovægt, dog med en lavere Sats for Korbhaandsforsendelser og lignende Sager (Loven af 26de September 1865 § 7), medens der for Medtagelsen af Paffesager betales en Godtgjørelse for den samlede Vægt efter den Vægttarif, hvorefter Tarten er udregnet (Loven af 11te Marts 1851 § 15, Nr. 2). For Medtagelsen af Pengebreve og Aviser er der ikke bestemt og hidtil i Reglen heller ikke ydet nogen Godtgjørelse. Postvæsenet har imidlertid ingen Grund til at ønske en saadan gratis Medtagelse, og da de Principer, der ligge til Grund for Beregningen af de ovenomtalte, for Tiden lobbestemte Godtgjørelser, derhos ere mindre rigtige, navnlig forsaavidt de lede til, at Godtgjørelsen kommer til at staae i Forhold til Postvæsenets Tidtagt af de paagældende Forsendelser, er der i nærværende § optaget en ny Beregningsmaade, hvorefter Postvæsenet for Benyttelsen af privat Skibsleilighed betaler det Samme, som bør betales for Benyttelsen af de i forrige § nævnte Landbefordringer, nemlig den Fragt, Forsendelsen af Collier af samme Størrelse og Vægt som Post-Collierne (Koder, Tasser, Poser osv. med den deri værende Post) vilde koste, dog fastsat noget rundeligere i Betragtning af, at Postvæsenet forlanger sine Collier behandlede med særlig Omhyggelighed. Man er, bl. A. ved at undersøge de forskjellige Dampskibes Fragttarifer, kommet til det Resultat, at den foreslaaede Godtgjørelse, der ogsaa stemmer overeens med den for Benyttelsen af privat Landbefordring

foreslaaede Godtgjørelse, vil være et passende Bederlag, foruden, at dette ogsaa frembyder flere Fordele i praktisk Henseende. At der er foreslaaet en særskilt Godtgjørelse for Medtagelsen af Post til Steder udenfor Kongeriget, er navnlig skeet af Hensyn til Forsendelsen af Post til og fra Colonierne og Bilandene og for at have en Regel, der lader sig anvende paa de her i Betragtning kommende lange men dog indbyrdes forskjellige Afstande. Overfor denne eller den kongerigste Befordrings Bedkommende er det anseet for nødvendigt at fastsætte et Maximum af Godtgjørelsen, da det lader sig forudsee, at denne ikke vil komme til at udgjøre noget uforholdsmæssig stort Beløb for hver Tour. Den foreslaaede Beregningsmaade, der saaledes ogsaa vil forklaffe Rhederierne Godtgjørelse for Medtagelsen af Aviser, vil formodentlig forvolde Postvæsenet en i det Hele noget, om end ikke meget, større Udgift, end det hidtil har havt til denne Befordring.

ad § 10.

Foruden den Benyttelse af private Befordringsmidler til Postens Fremførelse, der er omhandlet i de foregaaende 2 Paragraffer, vil det være nødvendigt, at der ligesom hidtil sikkes Postvæsenet Ret til, naar saadant undtagelsesviis maatte blive fornødent, at erholde Divogne og extraordinaire Postbefordringer afgivne af dem, der holde Heste og Vogn paa Steder, hvor der ikke findes Extrapoststation; men da en udtrykkelig Bestemmelse herom findes i en Lov af et temmelig nyt Datum (Loven af 27. November 1863 om Ophævelse af Extrapoststationer i Kjøbstæder), har man indskrænket sig til at henvisse til denne. Denne Lov indeholder vel ingen Bestemmelser om, efter hvilke Regler saadanne af private Kjøreligtige afgivne Befordringer skulle udføres og betales, men det er betragtet som en Selvsølge, at dette bør skee saavidt muligt i Overensstemmelse med de til enhver Tid gjældende almindelige Extrapostanordninger.

ad § 11.

Ege siden Postvæsenet blev oprettet, har det (sfr. Fr. om Postbudene i Danmark og Norge af 30te November 1653, Art. 13